

prism

ไม่ได้รับ
อภัย!

อย่าหลงกล...
เพราะความจริงไม่ได้มีเพียงหนึ่งเดียวเสมอไป!

มิจื่อะ ชูสุเกะ เขียน

ชนบท ศีตสาร แปล

prism

อย่า!

いけない

มิจิโอะ ชูสุเกะ
เขียน

ชนนาด ศีติสาร
แปล

“ของแบบนี้อย่าอ่านดีกว่า เดี่ยวผมจะเอาไปทิ้งให้”
- มิจิโอะ ชูสุเกะ

การอ่านดีจากรากเหง้าชีวิต

อย่า!

いけない

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

IKENAI by MICHIO Shusuke

Copyright © 2019 MICHIO Shusuke

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2019.

Thai translation rights in Thailand reserved by Amarin Corporations Public Company Limited

under the license granted by MICHIO Shusuke arranged with Bungeishunju Ltd.,

Japan through Japan UNI Agency, Inc., Japan and Arika Intermights Agency, Thailand.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดซ่อนนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7469-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อออาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ สุภัตดา อรุณวงศ์สกุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ปุณยวิทย์ พันธุ์แก้ว, วรรณพร อาสนวิทยา, พรทิพย์ รัชชทอง

คำนำสำนักพิมพ์

อย่าเชื่อในสิ่งที่อ่าน อย่าไว้ใจใครในเรื่องนี้ และอย่าประมาทความจริงที่ซ่อนอยู่อย่างแยบยล...นี่คือคำเตือนที่เรามอบให้คุณด้วยความปรารถนาดี

อย่า! คือนิยายสุดพิสดารที่ความจริงและภาพลวงตาเกี่ยวพันกันจนยากจะแยกออก ทุกบทของนิยายเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นอย่างประณีต เต็มไปด้วยปริศนาและเงื่อนงำที่ซ่อนตัวอยู่ในทุกบรรทัด

เมื่อคุณเริ่มอ่านเรื่องนี้ เราขอให้คุณเตรียมใจไว้ให้ดี เพราะสายตาของคุณอาจถูกหลอกให้เห็นสิ่งที่ไม่เคยมีอยู่จริง และสิ่งที่คุณคิดว่าเข้าใจดีก็อาจกลายเป็นเพียงปริศนาที่ไม่มีคำตอบ นิยายเล่มนี้จะท้าทายให้คุณเป็นมากกว่าผู้สังเกตการณ์ให้คุณได้ร่วมค้นหาความลับในรูปภาพแต่ละภาพ และค่อยๆ ปลดล็อกความจริงที่ซ่อนอยู่ในรายละเอียดที่อาจมองข้ามไป คุณต้องตั้งสติให้มั่น เพราะสิ่งที่คุณเห็นอาจเป็นเพียงภาพสะท้อนของสิ่งที่เรื่องราวนี้ต้องการให้คุณเชื่อเท่านั้น...

ว่าแต่คุณพร้อมจะถูกหลอกหรือยังล่ะ

คำนำผู้แปล

เชื่อว่าผู้ชื่นชอบนิยายสืบสวนสอบสวนส่วนใหญ่จะรู้จักการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่อง *ยอดนักสืบจิ๋วโคนัน*

หนึ่งในประโยคประจำตัวของนักสืบจิ๋ว เอโดงาวะ โคนัน คือ “ความจริงมีเพียงหนึ่งเดียว...”

ในภาษาญี่ปุ่น คำว่า “ความจริง” มีอยู่หลายคำ แต่คำที่ใช้ในนิยายแนวไซคดีมากที่สุดคงเป็น jijitsu (จิจิตสึ) และ shinjitsu (ชินจิตสึ)

jijitsu หมายถึงข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ความเป็นภาววิสัย พิสูจน์ได้ด้วยหลักฐาน เช่น คนร้ายคือใคร อาวุธในการก่อเหตุคืออะไร หลักฐานที่ใช้ยืนยันก็เช่น ลายนิ้วมือ ภาพจากกล้องวงจรปิด

ส่วน shinjitsu หมายถึงความจริงในเชิงอัตวิสัย เป็นการตีความข้อเท็จจริงหรืออธิบายเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังข้อเท็จจริง เช่น สมมติว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งใช้ปืนยิงผู้ชายคนหนึ่งตาย jijitsu คือผู้หญิงคนนี้เป็นฆาตกร แต่ shinjitsu คือเธอทำลงไป เพราะเธอตามรังควาน ช่มชู้จะเอาชีวิตเธอและครอบครัว เธอจึงเลือกที่จะสังหารเขาเพื่อปกป้องตัวเองและครอบครัว

ในความหมายดังกล่าว jijitsu ควรมีหนึ่งเดียวไม่ว่ามองจากใคร ส่วน shinjitsu อาจมีมากกว่าหนึ่งขึ้นอยู่กับมุมมอง

ตลอดจนเหตุผลความจำเป็นของแต่ละบุคคล โดยทั่วไปเมื่อพบ
jijitsu แล้ว ก็จะเข้าใจ shinjitsu

แล้วประโยคเด็ดของโคนันนั้นภาษาญี่ปุ่นใช้ว่าอย่างไร

คำตอบคือ “shinjitsu wa itsumo hitotsu”

ปรากฏว่าโคนันกลับเลือกใช้คำว่า shinjitsu ไม่ใช่ jijitsu
ซึ่งน่าจะมีเพียงหนึ่งเดียวมากกว่า

ส่วนตัวคิดว่าสิ่งที่โคนันพยายามจะสื่อสารคือ “ภาพ
ที่เราเห็นแม้จะเป็นความจริง แต่อาจไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงเสมอไป
การคิดวิเคราะห์หลักฐานเพื่อมองทะลุเข้าไปให้เห็นแก่นสาระ
เบื้องหลังข้อเท็จจริงต่างหากที่สำคัญ”

แต่สำหรับเรื่องอย่า! ในมือของท่านเล่มนี้

ผู้แปลขอเตือนว่า หากไม่ตั้งใจให้ดี รับรองว่าเมื่ออ่าน
จนจบแล้ว ท่านจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่า jijitsu คืออะไร

หรือถึงแม้จะตั้งใจดีแล้ว แต่หาก “หาไม่ถูกที่” ต่อให้
อ่านซ้ำกี่รอบก็อาจไม่พบ jijitsu ครบทั้งหมด

นอกจากนี้ท่านจะพบด้วยว่า ผู้แต่งได้ไขปริศนาเกี่ยวกับ
shinjitsu ไว้ให้แล้ว โดยจงใจทิ้งให้ท่านเคืองคว้างอยู่ท่ามกลาง
ดงข้อมูลที่ไม่รู้ว่าอะไรคือ jijitsu กันแน่

กลับหัวกลับหางกันเสียอย่างนั้น

นับเป็นประสบการณ์การอ่านนิยายสืบสวนสอบสวน
ที่แปลกใหม่ไม่น้อย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะไม่เป็น “ผู้ประสพภัยการอ่าน”
เช่นที่ผู้แปลเป็น
ขอให้โชคดี...

ชมนาด คีติสาร

สารบัญ

บทที่ 1	อย่ามองผาโยนคันธนู	1
บทที่ 2	อย่าเล่าเรื่องนั้นให้ใครฟัง	89
บทที่ 3	อย่ามองเห็นปริศนาในภาพ	155
บทส่งท้าย	อย่าเชื่อว่าเมืองนี้สงบสุข	237

วิธีการใช้หนังสือเล่มนี้

- อันดับแรก ขอให้เฟลิดเฟลินกับเรื่องราวในแต่ละบทอย่างเต็มที่
- ในหน้าสุดท้ายของแต่ละบทจะมีรูปภาพแทรกอยู่
- เราหวังว่าคุณจะค้นพบ “ความจริงที่ซ่อนอยู่” ของแต่ละบทโดยการดูรูปภาพนั้น

บทที่ 1 ใครตาย

บทที่ 2 ทำไมถึงตาย

บทที่ 3 ใครคือผู้ที่มีความผิด

บทส่งท้าย ???????

แผนที่เส้นทางจักรยาน
เมืองฮาคุตากุและเมืองกามะคุระ

อย่า
do not

บทที่ 1

อย่ามองผาโยนคันธนู

1

ใครเป็นคนเริ่มพูดกันนะ

ว่ากันว่า เวลาขับรถมุ่งหน้าลงใต้ไปตามเส้นทางซีโรกามาซีไลน์ซึ่งทอดเลียบชายฝั่งทะเลเชื่อมระหว่างเมืองฮาคุตากุกับเมืองกามะคุระ ห้ามมองดูผาโยนคันธนูที่เห็นทางซ้ายมือเด็ดขาด

ผาโยนคันธนูตั้งอยู่ชายขอบด้านตะวันออกของเมืองกามะคุระ ชะง่อนแหลมขนาดใหญ่และเล็กของมันพุ่งเข้าหาทะเลราวกับก้ามกุ้งเครย์ฟิช ดูเหมือนชื่อผาโยนคันธนูได้มาจากตำนานของเจ้าผู้ครองดินแดนแห่งนี้อยู่ดีซึ่งชอบทำสงคราม แต่เมื่อได้สดับคำสอนของพระพุทธเจ้าก็รู้ถึงความสำคัญของชีวิตมนุษย์ จึงหักคันธนูโยนทิ้งทะเล ส่วนลักษณะภูมิประเทศที่เป็นง่ามแหลมเหมือนก้ามกุ้งเครย์ฟิชนั้นก็เกี่ยวพันกับรูปทรงของคันธนูที่หักตามตำนานดังกล่าว

แม้จะมีตำนานอันน่าประทับใจ แต่ปัจจุบันผาโยนคันธนูกลับโด่งดังในฐานะหนึ่งในจุดที่มีคนชอบมาฆ่าตัวตาย อาจเพราะชื่อผาฟ้องเสียงกับคำว่ากรกระโดดลงไปตาย ผู้คนที่มิถุนีหลงหลากหลายจากจังหวัดไกล้เคียงจึงพากันมาที่นี่เพื่อกระโดดลงทะเล วิญญาณของผู้ตายยังคงวนเวียนอยู่บนผา หากใครที่ขับรถผ่านมาเผลอสบตากับวิญญาณเหล่านั้นก็จะถูกพาไปอยู่ด้วยกันจนเป็นที่มาของคำกล่าวที่ว่า – อย่ามองดูผา

ความจริงแล้วที่นี้เกิดอุบัติเหตุถึงชีวิตบ่อยครั้งจริง ๆ

ยาซึมิ คูนิโอะ เฟ่งมองความมืดเบื้องหน้าพลางขยิบมือที่กำลังกำพวงมาลัยอีกครั้ง เขากำลังขับรถเลียบไปตามเส้นทาง

ชิโรกามะซีไลน์ ผาโยนคันธนูไกล่เผยโฉมให้เห็นทางซ้ายมือ เขาซื้อรถยนต์สี่ประตูเกรดล่างคันนี้มาในปีที่จบมหาวิทยาลัย และได้งานเป็นผู้ดูแลเด็ก จากนั้นเขาก็ขยับมันไปทำงานที่โรงเรียนอนุบาลกามะคุระเป็นเวลาสิบปี ก่อนใช้เดินทางไปกลับโรงเรียนอนุบาลฮากูตากุอีกสิบปี เดิมทีรถคันนี้เป็นรถมือสองที่ใช้งานมาแล้วแปดปีตอนที่เขาซื้อมา จึงเท่ากับว่ามีอายุ 28 ปีนับตั้งแต่ออกจากโรงงานผลิต ถ้าเป็นคนก็คงยังหนุ่มแน่น แต่สำหรับรถยนต์แล้วเห็นที่ต้องเรียกว่าคนแก่หง่อม เด็กๆ ในโรงเรียนอนุบาลบอกความรู้สึกเมื่อได้เห็นรถอย่างตรงไปตรงมาว่า “ไม่ค่อยเหมือนรถของหนูเลย” ในขณะที่เพื่อนร่วมงานหยอกล้อว่า “เห็นแล้วนึกถึงปรัชญาของความไม่จีรัง”

เงาดำทะมึนของผาโยนคันธนูปรากฏให้เห็นจากหน้าต่างฝั่งที่นั่งข้างคนขับและผ่านเลยไป แน่่อนว่าคุนิโอะจะจดจ่ออยู่แต่กับการมองกระจกหน้ารถโดยไม่เหลียวไปมองผาเลย

“พอผ่านผาไปก็จะเจอทางโค้งหักศอกแล้วก็เป็นอุโมงค์เลยสินะ...”

สาเหตุของอุบัติเหตุที่มีผู้เสียชีวิตเกิดขึ้นบ่อยครั้งไม่ได้มาจากวิญญูณ แต่เป็นเพราะจากตรงนั้นเส้นทางซีไลน์จะโค้งหักศอกไปทางขวาก่อนพุ่งตรงเข้าสู่อุโมงค์กามะคุระที่อำปากรอยุ่ทันที ในจุดอันตรายเช่นนี้หากเลี้ยวสมาธิเหลือบมองที่อื่นรย่อมเสียหลัก และสิ่งที่อยู่เลยจากผาโยนคันธนูไปในยามกลางวันก็คือเส้นขอบฟ้าตรงเหนือ ส่วนยามค่ำคืนคือแสงวับแวมของคบเพลิงจากกลุ่มเรือฮาปลา ซึ่งจะว่าไปก็เป็นทัศนียภาพที่ไม่แยเลย

“ถ้าอยากดูผาต้องปั่นจักรยานไปดู”

ชิโรกามะซีไลน์ด้านติดฝั่งทะเลมีการติดตั้งราวเหล็กกันเพื่อสร้างเส้นทางจักรยาน สมัยเพิ่งแต่งงาน คุณิโอะมักชวนยูมิโกะกรรยาออกไปปั่นจักรยานบนเส้นทางดังกล่าว การรับลมทะเลพลางชมทิวทัศน์บนผาเป็นความรู้สึกที่พิเศษไม่น้อย

“– หืม”

คุณิโอะโน้มตัวไปใกล้กระจกหน้ารถเพราะเห็นแสงสีขาวยกะพริบอยู่เบื้องหน้า ซึ่งน่าจะอยู่ใกล้บริเวณปากทางออกอุโมงค์ แสงนั้นดูคล้ายไฟฉุกเฉินของรถ แต่ไม่ใช่ไฟสีเหลือง เขาเอียงคอด้วยความฉงนพลางเอนตัวกลับ ในจังหวะนั้นถุงกระดาษของห้างสรรพสินค้าบนตักก็ไถลไปข้างหน้า มันคือถุงใส่ของขวัญวันครบรอบแต่งงานห้าปีสำหรับยูมิโกะ คุณิโอะรีบยื่นมือข้างหนึ่งออกไปจับ แต่ไม่ทัน ถุงกระดาษตกลงบนรองเท้าและคันเร่ง แม้เขาพยายามก้มตัวและยึดแขนออกไป แต่เข็มขัดนิรภัยกลับรั้งหน้าอกไว้จนเอื้อมไม่ถึง เขาจึงต้องปลดตัวล็อกเข็มขัดนิรภัยและคว้าถุงได้ในที่สุด คราวนี้คุณิโอะเปลี่ยนมาวางถุงไว้ข้างเบรกมือระหว่างที่นั่งคนขับและที่นั่งข้างคนขับ ขณะมะงุมมะงาหราอยู่นั้น แสงสีขาวยเบื้องหน้าก็ใกล้เข้ามาเป็นลำดับ ดูเหมือนว่านั่นจะเป็นแสงไฟฉุกเฉินของรถยนต์จริงๆ ใครบางคนคงเปลี่ยนฝาครอบไฟให้เป็นสีขาว แน่หนอว่าตามกฎหมายแล้วทำไม่ได้ แต่มีวัยรุ่นจำนวนมากชอบดัดแปลงรถอย่างไร้สาระเช่นนี้

“เกิดอุบัติเหตุเหอ...”

รถคันดังกล่าวจอดอยู่ข้างถนนโดยไม่ชิดไหล่ทางเต็มที่ตัวรถยื่นออกมาเกินพื้นที่ถนนมากพอสมควร คุณิโอะมองออกไปดูว่ามีรถแล่นมาจากฝั่งตรงข้ามหรือไม่ เมื่อเห็นว่าไม่มีรถสวนมา

และน่าจะขับแข่งให้พ้นไปได้ เขาก็ให้สัญญาณไฟเขียวขวาแล้ว
หักพวงมาลัย -

“เฮ้ย”

รถที่จอดนิ่งกลับเคลื่อนตัวกะทันหัน เบี่ยงหัวรถออกมา
ทางขวาอย่างรวดเร็วเพื่อขวางไม่ให้รถซีดานของคุนิโอะขับผ่าน
ไปได้ ชายหนุ่มรีบหักพวงมาลัยไปทางซ้ายพร้อมกับเหยียบเบรก
แต่สายไปเสียแล้ว - กำแพงตั้งตระหง่านอยู่ตรงนั้นพอดี -

...

.....

.....

คุนิโอะหลับตา

ของเหลวเหนียวหนืดแผ่ซ่านในลำคอ ในหูอื้ออึ้งไปด้วย
เสียงแหลมสูงที่ก้องไปทั่วศีรษะ คุนิโอะเงยหน้าไม่ได้ ร่างทุกส่วน
ไร้เรี่ยวแรง เขารู้สึกราวกับกำลังดำดิ่งลงสู่ห้วงลึกอันมืดมิด

ชายหนุ่มพยายามลืมตา อากาศรอบตัวหมุนเป็นวงช้าๆ
เขาเห็นกระจกหน้ารถที่แตกร้าวอยู่หน้าพวงมาลัย ซ้ายมือของเขา
คือที่นั่งข้างคนขับซึ่งโดนบีบอัดและกำแพงคอนกรีต ส่วนด้านขวา
คือแสงระยิบระยับสีขาวจากคอปเปลิ่งของเรือหาปลา

ไม่ใช่สิ -

แสงไฟฉุกเฉินต่างหาก

นั่นคือไฟฉุกเฉินของรถยนต์

เสียงฝีเท้ากลับสนั่นวุ่นวายแว่วมาจากเบื้องลึกของหูที่อื้ออึ้ง
เสียงนั้นใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

- ฉันไม่ได้ทำนะ ไม่ใช่ความผิดของฉัน -

- ก็แกหักหัวรถออกไปโดยไม่ได้มองหลังเลยนี่ -

- ตายแล้วหรือเปล่าล่ะ เขาตายแล้วหรือครับ

มีเสียงของผู้ชายกลุ่มหนึ่งคุยกัน

- ฉันเป็นคนขับออกไปก็จริง แต่อีโระเป็นคนชวนว่า
เราวกกลับกันเถอะไม่ใช่เหรอ บอกว่ากลับไปดูผากัน...

- แต่ผมไม่ได้บอกให้กลับรถตรงนี้นะ -

- อ้าว ขับตัวแล้ว...

คุณีโอะดันพวงมาลัยเพื่อยกตัวขึ้น เขารู้สึกว่าโลกทั้งใบ
เอียงกระเท่เร่และมองเห็นเงาร่างของคนสามคนผ่านกระจก
ด้านขวา

- นี่ เปิดประตูกัน

ใครบางคนพูด ตามมาด้วยเสียงประตูฝั่งคนขับดัง
เอี้ยดอาด

- ไม่ได้ มันงออยู่

- ถอยไป!

ผู้ชายอีกคนพยายามดึงประตูจนรถลั่นสะท้อนหลายต่อ
หลายครั้ง ในที่สุดประตูก็เปิดผลัวะ ร่างกายด้านขวาของคุณีโอะ
ถูกลมภายนอกปะทะอย่างฉับพลัน แล้วเสียงของพวกผู้ชาย
ก็ดังชัดขึ้นโดยพลัน

น้ำมันใส่ผมกลิ้งหวนเวียนลอยมาเตะจมูก

- นี่คุณ ไม่ใช่ไรใช่ไหม!

- แกจะบ้าเหรอ อย่าเขย่าเขาลี!

- ห้ามขยับตัวเขานะครับ เราต้องเรียกรถพยาบาล

คุนิโอะรู้สึกราวกับมองผ่านม่านบางๆ หลายชั้น เขา
มองเห็น แต่จำใบหน้าของคนทั้งสามไม่ได้เลย

- เดียวก่อน อย่าเรียก

- หา?

- บอกว่าอย่าเรียกก็อย่าเรียกสิ!

- ทำไมล่ะ...

- คุนิ โหมอนี้แหละเป็นคนผิด... มันไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัย
ยังงัยล่ะ

คุนิโอะเปิดปากพยายามจะพูด แต่ไม่มีคำใดๆ เล็ดลอด
ออกมา มีเพียงเสียงแหบพร่าไม่เป็นภาษาว่า อา อา จากใน
ลำคอ

- รถคันนี้เพิ่งชนรถคันไปใช่ไหม

- เหมือนจะเฉี่ยวโดนนิดหน่อย...

- เฉี่ยวตรงไหนเหรอ

- เอ๊ะ ทำไมเหรอครับ

- ไปดูมาว่าเฉี่ยวโดนตรงไหน!

ชายผู้ทำผมสีเกือบทองเป็นทรงชี้ตั้งราวกับไม้กวาดไม้ไผ่
แผดเสียงลั่น ชายอีกคนที่ถูกตวาดจึงเดินออกไปจากตรงนั้น
แล้วส่งเสียงมาจากจุดที่อยู่ห่างออกไป

- ขอบคันชนบุนิดหน่อย แล้วก็ฝาครอบไฟเลี้ยว -

- ฝาครอบแตกเหรอ

- แตกครับ

- ไปเก็บมา

- เอ๋?

อย่า!

- เก็บเศษที่แตกมาให้หมด! มาสะ แก็กไปช่วยด้วย
รีบเก็บมาเร็วเข้า!

ร่างของชายอีกคนเดินห่างออกไปทันที

ชายคนที่เหลือจ้องมองคูนีโอะ ไฟลุกเงินยังกะปริบอยู่
ข้างหลังเขา ทำให้คูนีโอะเห็นร่างนั้นเป็นเงาดำมืดตามจังหวะไฟ

- ไหนๆ แล้วก็ขอเศษเงินหน่อยละกัน

ชายคนนั้นยื่นแขนเข้ามาในรถ แล้วควานหาของในทางเกว
ของคูนีโอะ เขาดึงกระเป๋าสตางค์จากกระเป๋ากางเกงด้านหลัง
หยิบธนบัตรออกมาใส่ในกระเป๋ของตัวเอง แล้วพลิกดูบัตรต่างๆ
ก่อนจะโยนกระเป๋าสตางค์กลับเข้าไปในรถ

- อุตส่าห์รอดมาได้ทั้งที เสียใจด้วยนะ

ชายคนนั้นยื่นแขนไปด้านหลังศีรษะของคูนีโอะ

- รถของแกเกิดอุบัติเหตุโดยไม่มีคู่กรณี แกขับรถไปชน
กำแพงคนเดียว

ชายคนนั้นใช้นิ้วมือทั้งห้าดึงผมด้านหลังของคูนีโอะ

- เพราะฉันยังอายุน้อย มีอนาคตอีกไกลยังงี้ละ

ชายคนนั้นออกแรงกระชากศีรษะของคูนีโอะจากด้านหลัง
แล้วกระแทกใบหน้าเขากับพวงมาลัย หนึ่งครั้ง...สองครั้ง...
สามครั้ง...อย่างไม่มีลังเล รวากับทิ้งเขาลงจากอาคารสูงในสภาพ
คว่ำหน้าครึ่งแล้วครึ่งเล่า

- เฮ้ย ทำอะไรอยู่นะ!

สี่ครั้ง...ห้าครั้ง...ภาพเบื้องหน้าเลือนหายไปจากสายตา

- คุณ...!

ชื่อนั้นมีสามพยางค์ ชื่อสามพยางค์ ชื่อสามพยางค์

หกครั้ง...เจ็ดครั้ง...โลกค่อยๆ เลื่อนหายไป
แปดครั้ง...เก้าครั้ง...ไม่มีทั้งเสียงและความเจ็บปวด
อีกต่อไป

คุนิโอะรู้ว่าเขากำลังจะตายในไม่ช้า แล้วในวินาทีที่เขา
กรีดร้องโดยไร้เสียงพร้อมกับเบิกตากว้าง เขาก็มองเห็นใบหน้า
ของอีกฝ่าย เจ้านั่นเป็นผู้ชายที่ริมฝีปากบนเผยอขึ้นราวกับ
หัวเราะอยู่และตาหยาเหมือนกำลังยินดี คุนิโอะไม่มีวันลืมแก้ม
ขาวซีดและผมชี้ตั้งของชายผู้นั้น ไม่ลืมเด็ดขาด ไม่มีวันลืมลง
แล้วใบหน้าของชายผู้นั้นก็กลายเป็นสิ่งสุดท้ายที่คุนิโอะ
ได้เห็นบนโลกใบนี้

...สิบครั้ง

ทุกอย่างพลันดับวูบมืดมิด
นั่นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนวันที่ 5 เมษายน เวลา
21.12 น.

2

ชายในภาพถ่ายบนหิ้งบูชาอิมให้ยาชิมิ ยูมิโกะ อย่างอ่อนโยน
แสงแดดที่สาดส่องผ่านหน้าต่างโซลารอยอิมและควันทูป
เส้นบางที่ลอยขึ้นมาให้เป็นสีส้ม ยูมิโกะนั่งทับล้นเท้าโดยมี
ถุงพลาสติกของซูเปอร์มาร์เก็ตวางไว้หน้าหัวเข่า ในถุงคือวัตถุดิบ
สำหรับทำอาหารที่เธอซื้อมาตอนกลับบ้านจากซูเปอร์มาร์เก็ต
ที่ตัวเองทำงานพาร์ตไทม์อยู่

ยูมิโกะลดสายตาลงมองเสื้อเวดเตอร์หนังร้อนสีเหลืองอ่อน

อย่า!

ของตัวเอง เลื้อยตัวนี้คุนิโอะซื้อให้เป็นของขวัญวันครบรอบแต่งงานห้าปี ถูกระดาดษาเปื้อนเลือดที่เคยใส่เสื้อเอาไว้พิมพ์ตราของห้างสรรพสินค้าซึ่งอยู่เลยเส้นทางชิโรกามาซีไลน์ไป

ถ้าคุนิโอะไม่ออกไปซื้อเสื้อสเวตเตอร์ตัวนี้ ก็คงไม่เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น

คืนวันเกิดเหตุ เพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยชวนยูมิโกะไปร้านอาหารแบบครอบครัวใกล้บ้าน คุนิโอะออกมาอ้อมส่งยูมิโกะตรงโถงหน้าบ้านพร้อมบอกเธอว่า นานๆ ทีก็ออกไปพักผ่อนตามสบายบ้าง

เขาคงตั้งใจจะทำให้เธอประหลาดใจ ในช่วงที่ยูมิโกะไม่อยู่บ้าน เขาจึงออกไปซื้อเสื้อสเวตเตอร์หน้าร้อนที่เธออยากได้มานานตัวนี้เพื่อสร้างความประทับใจ โดยไม่คาดคิดเลยว่าเขาจะไม่มีโอกาสได้เห็นเธอใส่มัน

สามเดือนผ่านไปนับตั้งแต่วันนั้น

อีกไม่นานฤดูของการสวมใส่เสื้อสเวตเตอร์หน้าร้อนก็จะสิ้นสุดลงแล้ว

แต่ความโศกเศร้าและความโกรธแค้นกลับยิ่งทวีคูณตามกาลเวลา

ตำรวจพรอยจางๆ จากการเชื่อมชานกับรถคันอื่นบนถนนหน้าของรถคันที่คุนิโอะขับ และดำเนินการสืบสวนโดยใช้หลักฐานนี้ ตำรวจสืบสวนผู้รับผิดชอบคดีบอกว่า เมื่อสองเดือนก่อน ในช่วงต้นเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา พวกเขาระบุประเภทของรถที่น่าจะเป็นคู่กรณีได้แล้วว่าเป็นรถอาร์วีซีดำซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น ตำรวจจึงปฐมตรวจสอบเจ้าของรถแบบเดียวกัน

หัวเมืองกามะคุระ แต่กลับไม่พบรอยเหี่ยวชนบนรถคันไหนเลย และแม้จะตระเวนไปตามอุโมงค์มรดกแล้ว ก็ยังไม่พบร่องรอยว่า มีการนำรถประเภทนี้เข้าซ่อม ตอนนี้พวกเขาจึงขยายพื้นที่ การสอบสวนออกไปยังเมืองข้างเคียง

จะคาดหวังได้ไหมนะ

เสียงท่วงทำนองจากขลุ่ยไม้ไผ่ดังก้องมาแต่ไกล ทั้งยังมี เสียงกลองไทโกะใบเล็กเป็นจังหวะตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม-ราวกับมีคน เล่นซูโม่กระดาศ¹ เป็นเสียงฝึกซ้อมดนตรีสำหรับงานเทศกาล นั้นเอง ยูมิโกะเบนสายตาไปจับจ้องปฏิทินบนผนัง วันนี้เป็น วันที่ 5 กรกฎาคม อีกสองวันจะมีเทศกาลทานาบาตะ² ของเมือง กามะคุระ

ทานาบาตะเป็นเทศกาลใหญ่ถึงขั้นได้รับการแนะนำใน วารสารข่าวของจังหวัด ในวันงาน ทางเดินยาวซึ่งทอดผ่านย่าน ร้านค้ากลางเมืองจะประดับประดาด้วยหลอดไฟตลอดจนดาว และดวงจันทร์ที่ผู้คนช่วยกันทำ และยังมีการตั้งต้นโคมขนาดใหญ่ หลายต้นเรียงรายกลางทาง ให้ผู้คนแขวนกระดาศเขียนคำอธิษฐาน รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าไว้บนปลายกิ่งไฟแต่ละกิ่งด้วย

¹ การละเล่นที่ใช้หนักซูโม่และเวทีที่ทำจากกระดาศ เล่นโดยนำหนักซูโม่ กระดาศมาวางหันหน้าเข้าหากันกลางเวที จากนั้นผู้เล่นทั้งสองคนจะใช้หัว เคาะกลองกระดาศผิงตัวเองให้สะเทือน นักซูโม่ของฝ่ายใดล้มก่อนถือว่าแพ้

² เทศกาลที่จัดขึ้นในวันที่ 7 เดือน 7 ของทุกปีตามตำนานของจีนที่ว่า วันนี้เป็นวันที่ดาวคนเลี้ยงวัวและดาวหญิงทอผ้าจะได้มาพบกัน นอกจาก มีการฉลองการมาพบกันของดวงดาวทั้งสองแล้ว ในงานจะมีการแขวน กระดาศเขียนคำอธิษฐานบนต้นโคมที่นำมาตั้งไว้ด้วย

อย่า!

-นา...โอ...

เสียงของใครบางคนแว่วเข้ามาหูเธอปะปนกับเสียงดนตรีงานเทศกาลซึ่งดังมาจากที่ไกลๆ

นั่นเป็นเสียงของคุนิโอะที่ยูมิโกะได้ยินตอนกลางดึกเมื่อสามเดือนก่อน เขาเปล่งเสียงกระท่อนกระแท่นออกมาขณะล่องลอยอยู่ระหว่างความเป็นกับความตายบนเตียงในอาคารผู้ป่วยฉุกเฉิน ยูมิโกะไม่รู้ว่ตอนนั้นสามีของเธอยังรู้ตัวอยู่หรือไม่ แต่สิ่งที่ออกมาจากปากเขามีเพียงชื่อนี้ชื่อเดียว เขาพยายามรีดเค้นเสียงเพื่อเอ่ยชื่อนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

-นา...โอ...ยะ...

เสียงกริ่งประตูดังขึ้น

ยูมิโกะไม่มีแรงลุกขึ้นยืน เธอยังคงนั่งนิ่งอยู่หน้าห้องบูชาเสียงกริ่งดังขึ้นอีกครั้ง - และอีกครั้ง

เธอถอนหายใจยาวก่อนจะชันเข่า ใช้มือจัดทรงผมเล็กน้อย แล้วแตะบริเวณดวงตาที่ร้องไห้จนบวม จากนั้นก็ส่องดูภายนอกผ่านตาแมวประตู ผู้ยืนอยู่บนทางเดินด้านนอกเป็นหญิงอายุราวสามสิบต้นๆ ร่าเริงเล็กน้อย สวมเสื้อเบลล์สีขาวแบบเรียบๆ และใส่กระโปรงเข้ารูปสีเทา ดวงตาไร้ความรู้สึกหลังแว่นหนาหม่อมองประตู เมื่อเห็นหญิงสาวยืนมือไขว่ออกมาทำท่าจะกดกริ่งซ้ำ ยูมิโกะก็ส่งเสียงมาจากด้านหลังประตู

“...ใครคะ”

ใบหน้าของอีกฝ่ายที่มองเห็นผ่านตาแมวประตูยิ้มแย้มอย่างมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันใด

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อมียาซึตะ มาจากกลุ่มจูโอคัมเมไคค่ะ”

ผู้หญิงคนนั้นแนะนำตัวด้วยเสียงสูงต่ำแปลกๆ ราวกับเสียงสังเคราะห์ ยูมิโกะเคยได้ยินชื่อกลุ่มที่อีกฝ่ายพูดถึง แต่นึกไม่ออกว่าเป็นกลุ่มเกี่ยวกับอะไร ยูมิโกะบิตกุญแจแล้วแง้มประตูโดยไม่ปลดโซ่คล้อง

“มีอะไรอะไรหะคะ”

“ฉันนำคำสอนที่คุณผู้หญิงจำเป็นต้องใช้มามอบให้ค่ะ”

ผู้หญิงคนนั้นพลี่ยนยื่นหนังสือเล่มบางผ่านช่องประตูเข้ามาให้มันเป็นหนังสือขนาดบีห้าซึ่งมีรูปกรอบครอบรอบอันยิ้มแย้มให้กันวาดไว้บนหน้าปกด้วยลายเส้นอ่อนโยน และมีนามบัตรแผ่นหนึ่งหนีบไว้ด้วยคลิปหนีบกระดาษ บนนั้นปรากฏข้อความว่า “มียาซิตะ ชิโฮะ ฝ่ายกิจกรรมเพื่อสังคม จูโอคัมเมไค”

เมื่อเห็นตัวหนังสือที่ใช้สะกดชื่อจูโอคัมเมไค ยูมิโกะก็นึกขึ้นได้ในที่สุดว่ามันคือกลุ่มศาสนาซึ่งมีสาขาอยู่ในเมืองกามะคุระ เธอมักจะพบจดหมายเชิญชวนให้ไปร่วม “การบรรยาย” หรือ “กิจกรรมเพื่อสังคม” ของกลุ่มนี้หย่อนไว้ในตู้รับจดหมายของอพาร์ทเมนต์เป็นครั้งคราว อาคารสำนักงานสาขาของกลุ่มนี้ตั้งอยู่บนถนนสายที่ปกติยูมิโกะไม่ค่อยผ่าน แต่มีอยู่วันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิที่คุนิโอะขับรถผ่านหน้าอาคารแห่งนั้น เธอจำได้ว่าในสวนหน้าอาคารมีซากุระปลูกไว้หลายต้น

“ถ้าคุณผู้หญิงอ่านสิ่งนี้ ก็จะพอเห็นภาพรวมกิจกรรมของพวกเราหรือโลกที่พวกเราอยากให้มันเป็นค่ะ แต่ขอให้ฉันอธิบายสักนิดได้มั๊ยคะ ฉันถูกส่งมาจากสำนักงานสาขาเพื่อการนี้โดยเฉพาะค่ะ”

ถึงแม้เสียงพูดของผู้หญิงผู้นั้นจะแผ่วเบา แต่กลับแหลมสูง

ราวกับถูกเปล่งออกมาจากลำโพงตัวเล็ก ๆ

“บ้านของเราไม่ต้องการของพวกนี้ค่ะ”

ยูมิโกะคืนหนังสือเล่มนั้นให้อีกฝ่าย แต่ผู้หญิงที่ชื่อ มียาซึตะไม่สนใจ เธอยังคงพูดต่อ

“คุณผู้หญิงก็น่าจะทราบว่าคุณสมบัติของเราตั้งสาขาที่เมือง กามะคุระได้หกปีแล้ว สมาชิกก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง ตอนนี้เรามีสมาชิกมากกว่าร้อยยี่สิบคนแล้วนะคะ”

“นั่นไม่เกี่ยวกับฉันเลยคะ”

ยูมิโกะดันหนังสือแรงขึ้นโดยไม่รู้ตัว จนมุมหนึ่งของ หนังสือที่ถูกกดลงบนเลื้อยเบลาส์บริเวณหน้าต่างของมียาซึตะยับ

“จุโอหมายถึงราชาสิบองค์ซึ่งมีพญายมเป็นหัวหน้า ท่าน เหล่านี้จะตัดสินเส้นทางหลังความตายของมนุษย์ หมายความว่า พวกท่านมีหน้าที่กำหนดว่าคนที่ตายแล้วจะได้ไปเกิดใหม่ใน ภพภูมิไหนของสังสารวัฏ ซึ่งประกอบด้วยนรกภูมิ เปรตภูมิ เดรัจฉานภูมิ มนุษย์ภูมิ อสุรกายภูมิ และเทวภูมิ การ ประพฤติตัวเมื่อครั้งยังมีชีวิตจะเป็นเครื่องกำหนดว่าคนที่ ตายแล้วจะได้ไปเกิดที่ไหน แต่ที่ว่ามานี้เป็นคำสอนของ พุทธศาสนาจะคะ คำสอนของพวกเราจะแตกต่างออกไปคะ พวกเราเชื่อว่าการเจรจาต่อรองกับจุโอจะทำให้กลับมาเกิดใหม่ ในโลกมนุษย์ได้อีก โดยไม่เกี่ยวกับว่าก่อนตายได้ทำความดี หรือความชั่วไว้มากน้อยแค่ไหน นั่นเป็นหนทางที่ถูกต้องคะ”

มียาซึตะหยุดพูดก่อนเสาะยิ้มแปลก ๆ

“ไม่จริงหรอกคะ เมื่อคนรักล่วงลับไป ใคร ๆ ก็ยอม อยากรู้ให้เขากลับมาเกิดเป็นมนุษย์ในโลกใบนี้อีกครั้งไหม๊คะ

พวกเรา ก็เลยคอยช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ ให้คำอธิบายเหล่านั้น เป็นจริง คำสอนของพวกเราจะทำให้ดวงวิญญาณของผู้ตายได้ กลับมาพบกับญาติพี่น้องอีกครั้ง -”

“กลับไปเดี๋ยวนี้!”

พอรู้ตัวอีกที ยูมิโกะ ก็พบว่า เธอเพิ่งพาหนังสือใส่หัวไหล่ของ อีกฝ่าย นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอแสดงกิริยาแบบนี้กับคนอื่น ยูมิโกะ กระซอกลูกบิดประตูเข้าหาตัว ยังไม่ทันที่เสียงปิดประตู จะเลือนหาย เธอก็ทรุดลงไปนั่งคุกเข่าอยู่กับพื้นที่ถอดรองเท้า ก่อนเข้าบ้าน เธอรู้สึกวุ่นวายใจจนไม่รู้จะทำอะไรดี แล้วน้ำตาก็พร่างพรู จากเปลือกตาล่าง ในไม่ช้า ยูมิโกะ ก็พบว่า เธอกำลังเอาหน้า ชบประตูล็อกให้สะอึกสะอื้น

“พวกนั้นไม่มีทางเข้าใจ...”

คนอื่นจะมาเข้าใจความรู้สึกนี้ได้ยังไง

มีเสียงเปิดช่องรับหนังสือพิมพ์ตรงหน้า

แล้วหนังสือเล่มเดิมก็ถูกสอดเข้ามา

3

คุมาจิมะ หายุดอยู่กลางตรอกแคบๆ

เขา รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงร้องของผู้หญิงปะปนมากับ เสียงดนตรีงานเทศกาล

เขาเงยหูฟัง แต่หลังจากคอยอยู่สักพักก็กลับไม่ได้ยินอะไรเลย

คุมาจิมะ ขยับปากเลื้อยเข็ดให้ลมเข้าเล็กน้อยอีกครั้ง ก่อนจะ

อย่า!

เดินลึกเข้าไปในตรอกพลางใช้หลังมือปาดเหงื่อบนหน้าผาก มือของเขามีขนขึ้นดกจนเพื่อนตำรวจชอบล้อว่าเหมือน “มือหมี” หรือคราดไม้ไผ่

วันนี้คุมาจิมะแยกกันทำงานกับทาเคนาชิตำรวจคู่หูรุ่นน้อง ถึงแม้โดยพื้นฐานแล้วตำรวจสืบสวนจะทำงานเป็นคู่ แต่ก็ไม่ใช่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นเสมอไปหากพื้นที่ไหนมีคนไม่พอ เหตุผลส่วนใหญ่ที่ตำรวจสืบสวนต้องทำงานคนเดียวก็เพื่อความคล่องตัว ซึ่งครั้งนี้คุมาจิมะก็บอกทาเคนาชิแบบนั้น

แต่นั้นเป็นเรื่องโกหก

ความจริงก็คือ เขาไม่มั่นใจว่าจะสลัดความรู้สึกส่วนตัวออกไปได้

ผู้หญิงร่างเล็กปรากฏตัวขึ้นอีกฝั่งของตรอกในยามพลบค่ำ ก่อนจะเดินซอยเท้าถี่ ๆ มุ่งหน้าไปยังรถตู้สีขาวซึ่งจอดหันหน้ามาทางคุมาจิมะ เธอเปิดประตูหลังของรถแล้วเลื่อนสะโพกไปวางแปะบนเบาะในจังหวะเดียวกับที่คุมาจิมะเดินผ่านข้างรถพอดี เขาจึงได้ยินเสียงเธอกระซิบกระซาบกับผู้ชายที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยว่า “เธอต้องใจอ่อนแน่”

คุมาจิมะกวาดตามองภายในรถอย่างรวดเร็ว เมื่อทั้งสองคนสังเกตเห็นคุมาจิมะก็ผงกศีรษะทักทายด้วยรอยยิ้ม เขาค้อมศีรษะน้อย ๆ ตอบ ในตอนนั้นเองเขาเห็นหนังสือที่กองสุมอยู่ข้าง ๆ ผู้หญิงคนนั้น จึงรู้ในทันทีว่าสองคนนี้ทำงานให้ใคร พอฝ่ายหญิงปิดประตูรถ ผู้ชายที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยก็สตาร์ทรถแล้วขับออกไป คุมาจิมะหันกลับมามองตามรถ

กลุ่มจูโอคัมเมไค -

แม้ว่าคумаจิมะไม่เคยรับผิดชอบสืบสวนคดีที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มนี้ แต่ก็เคยได้ฟังเรื่องราวในการประชุมของแผนกสืบสวนบ่อยครั้งว่า คนกลุ่มนี้ทำกิจกรรมโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้คนต่ายกลับมาใช้ชีวิตในโลกนี้อีกครั้ง และดูเหมือนสมาชิกแต่ละคนจะ “บริจาค” เงินให้กลุ่มเป็นจำนวนค่อนข้างมาก

ฟังแค่นี้ก็รู้แล้วว่าเป็นกลุ่มศาสนาปลอมๆ เพราะเหตุนี้จึงมีสมาชิกจำนวนมากมาแจ้งความว่าถูกหลอกลวงจนตำรวจต้องเข้าไปดูแล แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่ชัดเจนว่าพวกเขามีพฤติกรรมอะไรที่เข้าข่ายหลอกลวง ตำรวจเลยไม่มีทางเลือก ต้องเฝ้าดูอยู่ห่างๆ และทำได้เพียงแนะนำให้ผู้ถูกหลอกไปปรึกษาทนาย

คумаจิมะกังวลใจจนก้าวเท้าเร็วขึ้น

อพาร์ทเมนต์ไม้สองชั้นชื่อ “ยูคาริโซ” ปรากฏให้เห็นเบื้องหน้า หลังจากเห็นว่ามีจักรยานสีเหลืองจอดอยู่ในลานจอดรถ เขาก็ขึ้นบันไดเดินไปตามทางเดินด้านนอกบนชั้นสองแล้วมาหยุดหน้าประตูห้องด้านในสุด แผ่นป้ายชื่อที่ติดอยู่ข้างประตูเขียนไว้ว่า “ยาซึมิ” คумаจิมะกดกริ่งเรียก แต่ไม่มีการตอบรับ เขารออยู่ชั่วคราว ก่อนจะลองกดกริ่งอีกครั้ง

“ผมคумаจิมะ มาจากสถานีตำรวจกามาคุระครับ เห็นรถจักรยานของคุณจอดอยู่ข้างล่างเลยคิดว่าคุณอยู่บ้านนะครับ”

ในที่สุดก็เหมือนจะมีการเคลื่อนไหวภายในห้อง ไซ้ถูกปลดจากนั้นประตูก็ค่อยๆ แฉกเปิดจากด้านใน ใบหน้าปราศจากเครื่องสำอางและดวงตาบวมแดงของยาซึมิ ยุมิโกะ โผล่มาจากช่องประตู

“ผมมารบกวนคุณหรือเปล่า”

หน้าแรกเริ่มต้นด้วยความลับ...

หน้าสุดท้ายเปิดเผยความจริงอันน่าตกตะลึง

นิยายสืบสวนรูปแบบใหม่ที่มาพร้อมกับ “ภาพปริศนา”

ขอให้คุณอ่านทุกคำอย่างตั้งใจ แล้วสังเกตภาพในตอนท้ายของแต่ละบท

มีความจริงสุดสะพรึงซ่อนอยู่ในนั้น อ่านซ้ำอีกครั้งแล้วคุณจะพบสิ่งที่มองพลาดไป!

- **อย่ามองผาโยนคันธนู** – เมื่ออุบัติเหตุรถชนตรงอุโมงค์ใกล้ผาฆ่าตัวตาย กลายเป็นจุดเริ่มต้นของการฆ่าล้างแค้นต่อเนื่อง สุดท้ายใครกันที่ต้องตาย
- **อย่าเล่าเรื่องนั้นให้ใครฟัง** – เด็กชายที่ไม่มีเพื่อนเห็นเหตุการณ์กรรมโดยบังเอิญ... แต่สิ่งที่เขาเห็นเป็นเรื่องจริงหรือเป็นแค่ภาพในจินตนาการกันแน่
- **อย่ามองเห็นปริศนาในภาพ** – สมาชิกกลุ่มลัทธิประหลาดถูกฆาตกรรมในห้องปิดตาย โดยพยานได้วาดภาพปริศนาทิ้งไว้ แท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นที่นี่
- **อย่าเชื่อว่าเมืองนี้สงบสุข** – ????????

**นี่คือนิยายปริศนาที่จะทำให้คุณต้องกลับมาคิดทบทวนหลังจากอ่านจบ
คุณจะไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น...หรือจะโดนหลอกซ้ำซ้อนอีกครั้ง**

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7305-9

9 786161 873059

Illustration: THISISMJTP